

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

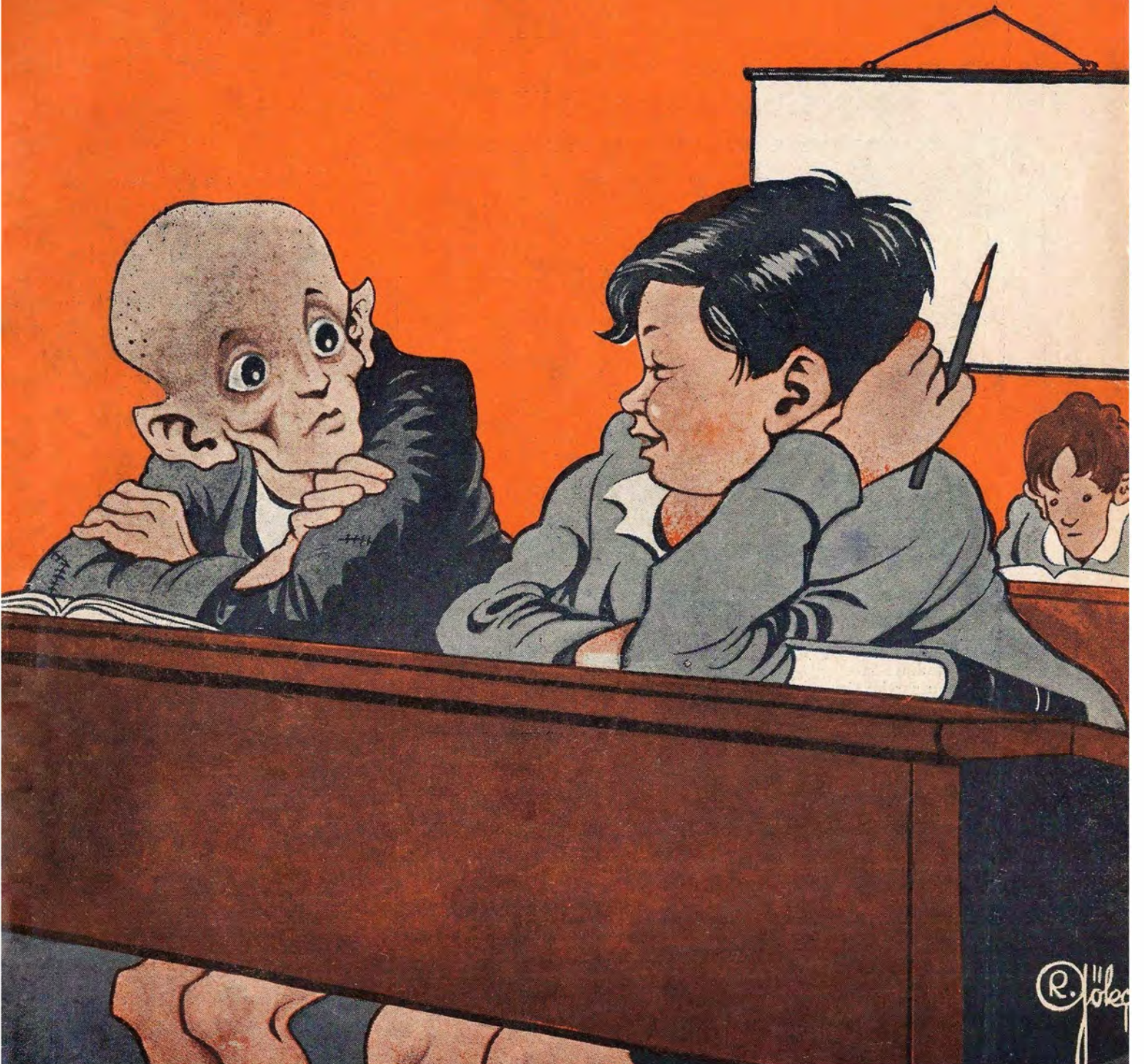
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

Tok çocuk — Ben bu gün oruçluyum..
Aç çocuk — Ben doğduğum günden beri oruçluyum!

YENİ
MALLAR

YENİ
FİYAT

ŞARK PAZARI
BAZAR DÜ LEVAN

YENİ İDARE
314 İSTİKLÂL CADDESİ

Fena Havalardan Cildinizi

Nasıl Muhafaza Etmelisiniz...

Her havada sokağa çıkıp rüzgârın ve soğğun tesirlerine maruz kalmaya mecbur bir kadınla tanıştım. Bu şartlara rağmen, teni o derece taze, cildi o kadar yumuşaktı ki, mütemadiyen havai tesirata maruz kaldığı halde, nasıl olup ta teravetini muhafazaya muvaffak olabildiğini hayretle sordum:

Bana şu cevabı verdi:

Yatmadan evvel, her gece, cildinizin

üzerine penbe renkli TOKALON Kremi sürünüz. Bu krem, uyuduğunuz müddetçe, cildinizi besler ve gençleştirir.

sıl edeceği mat ve yumuşak ve aynı zamanda cazip manzaradan sevinç içinde kalacaksınız.

Sabahleyin' uyanışınız vakit te beyaz renkli (yağsız) TOKALON kremi sürünüz. Bu krem de beyazlatıcı, koku verici ve gericidir. İnbisat etmiş mesamaları kapar, siyah noktaları izale ve cilt altındaki guddelerin tahrişatını teskin eder.

Her kadın, bu tarif ettiğim tarzda TOKALON Kremi kullandıkça teninin ha-

Beyaz, nazik ve yağlı bir cilt kadınların en büyük sevincidir

İhtiyarlamamak!

Daima genç kalmak

Avrupalı bir güzellik mütehassısı, yaptığı fennî, sıhhi tetkikler neticesinde şunu kat'i olarak tespit etmiş:

[Daima genç kalmak, senelerin korkunç izlerini yüzde taşımadan yaşamak mümkündür!]

Nasıl mı?

İnsanın yaşını en çok söyleyen çehresidir. Yüzdeki çizgiler, adeta birer kelime, birer rakam gibi bizim kaç senedir bu dünyada olduğumuzu söyler.

İşte, bu çizgileri yüzden silebilmek, onların izlerini azaltmak için çare aramalı.

Bu çare bulunmuştur.

Nasıl mı?.. tavsiyelerimize dikkat ediniz:

1 — Sabahları ve geceleri yüzünüzü Necip Bey tuvalet sabunu ile yıkayınız.

2 — Cildinize Necip Bey kolonyasıyla masaj yapınız.

3 — Ve nihayet derinizi Necip Bey yağsız kremile uğuşturarak onu besleyiniz, gençleştiriniz.

Deposu: Eminönü, Necip Bey İtriyyat Deposu.

7 TÜRKİYE
ZİRAAT
BANKASI

DARA
BIRIKTİREN
RAHAT-EDER

Her akşam

İçeceğiniz birkaç kadeh

Bilecik Rakısı

Size tatlı iştah ve nefis bir neşe verecektir.

Yıl 12 — Perşembe, 20 1 inci Kânûn 1934 — Sayı 51

Müessisleri :

Yusuf Ziya — Orhan Seyfi

ABONE: Türkiye için, yıllık: 500, altı aylık: 280, üç aylık: 125 kuruş
ECNEBİ: Seneliği 1000, altı aylık: 500, üç aylık: 250 kuruş

ADRES: İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA

Telefon : 23899

Sayısı 10 Kuruş

Öz Türkçe

Gâvurcuklar

Ara sıra kulağıma çalınıyor:

— Bu dil işinde de çok ileri gidiyoruz ha.. Artık (Hoşlandım!) diye miyecek miyiz?. (Akıl) sözünü kullanamayacak mıyız?.

— (Nasıl) da türkçe değilmiş!

— (Kadar) da öyleymiş!.

Bir başkası fısıldıyor:

— Canım, bunca yıldır kullanıp durmuşuz işte.. Bu sözlere dokunmasak ne olur?..

Bu dedi kodular bana şu eski masalı düşündürdü: Türk ordusu İstanbul kapılarına dayanmış.. Balyemez topları gümbürdüyor.. (Cibali)de oturan bilmem ne (Dede)nin bu işe canı sıkılmış.. Anlaşılan (Dede) yıllardır, (Bizans)ı yurt edindiği için (Ortodoks) yatırları gibi orasını benimsemiş olacak!

— Amanın, gâvurcuklarıma dokunmayın!

Diye 10 kantarlık balyemez güllerini elile çeli çeliverirmiş..

Masalın sonunu bilirsiniz. Türk yığıtleri (Dede)nin büyüklüğünü (kerametini) dinlemedi. Cayırcayırcı İstanbulu aldı.

Şimdi de tıpkı bunun gibi:

— Acemin (Hoş)una ilişmiyelim!

— Arabın (Akıl) na dokunmıyalım!

Diyenler var. Peki, başka türlü öz türkçe sözler dil sınırlarımızdan içeri girebilir mi? Hayır.. Suç ne onlardadır, ne bunlarda. Suç, eski çağlarda dilimize bu yabancı sözleri düşünce-sizce sokanlardadır. Onların çuval çuval doldurduklarını şimdi biz kürek kürek dışarı atıyoruz! Ne yapalım?

Seyfi ORHON

Memurlar (muvaafık) kelimesi yerine (onay) kullanacaklar...

— Evrakınız (onay) değil..

— Nasıl on ay değil, bir buçuk senedir takip ediyorum!

Resmî şair!

İngilterede bir resmî şair varmış. Bir şair ki, devlet onun şairliğini resmen kabul ediyor. Vazifesi nedir, bilmem.. Artık, diritnotlara kaside, casus Lavrense methiye mi yazar, kral mı sena eder, hükümeti mi alkışlar, yoksa, maaşını alıp sadece susar mı?. Bence meçhul..

Eski Türklerde de böyle Ozanlar varmış ya: Kopuzunu alır, çalarak söyliyerek, ordularla beraber cenge gidermiş!

Osmanlı saltanatının üç kıtaya kök saldırdığı devirlerde ise zamanın en büyük şairi (Sultanüşşuara) ilân

edilmiş!

Şimdi, Cumhuriyet gazetesinin her nüshasında, Halit Fahri bu vazifeyi yapmakta. Ekim bakanımız nutuk mu söyledi? Haydi mevzun ve mukaffa bir tebliğ!. Hariciye vekili Cenevreden mi geldi: Haydi bir manzume!. Maliye bakanı nez'e mi oldu: Haydi bir şiir daha!.

Kendi kendime düşünüyorum: Acaha Halit Fahriyi resmî şair ilân etsek mi dersiniz?.

Hayır, buna da Behçet Kemal rüz'ı olmaz!

Akbaba

Bir hafta içinde

Cuma:

Gazetenin birinde şöyle bir başlık gözüme ilişti: Büyük Millet Meclisinde şiddetli münakaşalar!

Kendi kendime düşündüm: Acayip.. Günlük güneşlik bir yaz ortasında, bu sebepsiz fırtına niçin!

Okumaya başladım: Şiddetli münakaşa, genç saygınlığımızdan Ziya Gevherle dilci mebusumuz Sadri Maksudi arasında olmuş..

Nasıl mı olmuş?

Sadri Maksudi, söz arasında:

— Ziya Gevher bey!

Demiş.. Ziya Gevher itiraz etmiş:

— Bey değil, bay!

Nasıl.. Münakaşanın şiddetinden, dehşetinden siz de ürperdiniz, değil mi? Benim ödüm koptu doğrusu!

Cumartesi:

Gece Şehir operetinde idim. Eserin adını duymuşunuzdur elbet: Deli Dolu!

Görmedinizse görün: Dekorlar güzel, aktörler mükemmel, oyun da eğlenceli..

Hazım, enfes bir yahudi olmuş. Girdiği hüviyeti canlandırmak için bu'duğu nüktelerde pek hoş.. O kadar hoş ki, hepsinin vaktile Akbabada çıktığını söyleyebilirim!

Yalnız bir noktayı anlayamadım: Halkın pek beğendiği bir zurna faslı var: Vasfi burnile zurna çalıyor. Hem zurnacı Arap Mehmedi kıskandıracak kadar iyi.. Ancak, bu zurna faslı, operetin içinde pek düddük gibi kalıyordu. Zira, çıktığı züppe kız rolünde, Feriha Tefike bu kadar zurnaya düşkün olmak yaşıyor!

Pazar:

Tutum haftasının yıllardır tekrarlanan işlerinden biri de (vitrin müسابakası) dır.

Bunun için hakemler seçilir, cadde dolaşılır, vitrin'ler birer birer, dikkatle, merakla gözden geçirilir ve nihayet birinciler, ikinciler, üçüncüler ayrılır.

Bana kalırsa bu seçim yolu doğru değil. Nasıl mı olmalı? Gayet kolay. Hangi camekân, önünde çok kadın

topluyor ve içeriye çok müşteri çekiyorsa birinci odur!

Pazartesi:

Bu günkü Milliyet gazetesinde okudum: Arda nehri üzerindeki Türk-Yunan sınırı sağlamlaştırılıyor.

Bana kalırsa, sınırdan evvel sınırın kuvvetlendirilmesi lâzım. Zira, son günlerde epey bozuldu!

Salı:

Bir telgraf gözüme ilişti: Maarif bakanımızın başkanlığında toplanan bir komisyon mekteplerde okutulacak edebiyat programını tetkike başlamış.

Buna ihtiyaç vardı: Mekteplerden arabî ve farisiyi kaldırdıktan, Türk dilini özleştirdikten sonra, artık divan edebiyatını okutmağa, öğretmeğe, anlatmağa imkân yoktur!

Telgrafta, komisyon azasının isimleri de yazılı idi: Faliş Rıfkı, Köprülüzade Fuat, Ali Canip, Necmettin Halil, Halil Vedat, Besim Atalay gibi zatlar..

Doğrusu, kâfi bulmadım. Bu kadar ehemmiyetli bir iş için bilgisinden istifade edilecek daha bir kaç kişi vardır.

Fakat, ertesi günü, yine bu meseleye dair gördüğüm başka bir telgraf beni biraz daha şaşırttı: Bu sefer Komisyon azası arasında Faliş Rıfkının da adı yoktu.

Dün Köprülüzadeye rastgeldim. Omuzlarını kaldırıp güldü:

— Vallahi ben böyle bir komisyona çağırılmadım!

Bu gün gazetelerde gördüğüm bir üçüncü telgrafta ise sade şu isimler yazılıydı:

Ali Canip, Necmettin Halil, Halil Vedat, Besim Atalay..

Bu gidişle, heyet azası galiba birer birer eksilerek şu programı yapmak işi bir kişinin zevkine kalacak: Besim Atalay!

Türk edebiyatı!. Kovadis?!

Çarşamba:

Matbuatımız, yine ağzında eski bir sakız çiğnemeğe başladı: Ada çamlarını nasıl kurtarmalı?

Buna dair haberler çıkıyor, fıkra-

lar uyduruluyor, makaleler yazılıyor.

Adaları güzelleştirme cemiyeti buna bir çare bulmuştu sanırım: Ağaçlara birer vecize levhası asmak: Adanın çamı adanın canıdır!. Çamsız ada hayırsız adadır!. Çam kesmek çam devirmekten fenadır!. Çama kıymak, cana kıymakla birdir gibi..

Acaba, dallara takılan, duvarlara iliştilen bu reçetelerin zavallı hasta ağaçlara hiç bir faydası dokunmadı mı?

Dokunmadıse pek yazık.. Gelecek yaz, inşallah daha parlak cümleler yazmalı!

Galiba, çamlar da ağaçların talisiz.. Meselâ, meşe odunlarına hiç bir hastalık, kaza, belâ, felâket gelmiyor da, geri yanda zavallı güzel, kıymetli çamlar bakımsızlık içinde..

Çamları bir an evvel kurtarmalıyız: Dertlilere deva, âşıklara yuva olan bu ağaçlar, hepimize de sık sık lâzım olur: Devirmek için!

Perşembe:

Bu günün en mühim hâdisesi: Bir milyon liralık şeker kaçakçılığı!

İşte bir sahtekârlık işi ki, yapanlar için başlangıcı ne kadar tatlı ise bitişi de o kadar acı olacağı benziyor!

Yalnız, gazetelerde bu haberi okurken bir şeye şaşıtm: İstihbarat teşkilâtımızın kuvvetine!

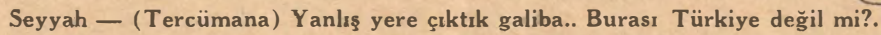
Nasıl şaşmıyayım ki, bu fırıldak üç yıldan beri dönüyormuş. Geçen sene rüzgârını duyar gibi olmuşlar, gümrük ve inhisarlar bakanlığı müfettişlerinden bir komisyon toplamış. Aylarca aramışlar, taramışlar bir ip ucu bulamamışlar. Bir ip ucu bulamayınca da vazgeçmişler!

Geri yanda, memlekete harıl harıl şekerler girmiş, şebekeler kurulmuş. ortaklar tedarik edilmiş, Bulgaristana mekik dokunmuş, hattâ Büyükdere'de koskoca bir de konak tutulup karargâh yapılmış. Amma, hikmeti hüda, istihbarat teşkilâtımız, bir türlü bunu görememiş, duyamamış.

Yazıktır bu adamcağızlar.. Kulağın dillerini bir göz ve kulak hekimine gösterebilirler!

ORTAC

KİTAP, GAZETE

— Siyah entarimi, süet ayakkabılarımı, mantomu ve şapkamı hazır - la; dedi.

— Sokağa mı çıkacaksınız, bayan - cığım?

— Evet.

— Ah, nası! olur, bayancığım?. Daha iyileşmediniz ki.. Doktor ne der sonra?

— Ne derse, der. Orası sana ait değil. Dediklerimi yap; o kadar!

Yatağa düşeli üç haftadan beri - dir, bayan Neclâ, sevgilisi avukat bay İhsan Toksözden ufak bir ha - ber olsun bekliyordu. Zavallı kadını, hastalığından ziyade bu haberin gel - meyişi harap etmişti. Vefasız İhsan acba neden yazmıyor, en küçük bir iltifatı ondan niçin esirgiyordu? Mut laka o da hastalanmış, yahut ki ba - şına bir kaza gelmişti. Oyle olmasa, Neclânın, önceleri sitem, sonraları da gitgide isticram, ızdırıp, yeis do - lu mektuplarına, mutlaka bir cevap verirdi.

Gönlü derin bir endişe içinde, Neclâ artık dayanamaz olmuştu. Ne yapıp yapacak, bu muammayı halle - decekti. Onun için yazıhanesine ka - dar koşup ta hakikati öğrenmek i - çin giyiniyordu.

Fakat tam kombinezonunu sırtı - na geçirirken başı döndü, sendeledi. Hastalık, kendisinde hiç bir takat bırakmamıştı.

O halde?.

O halde, telefonu açıp, onu evin - de aramaktan başka çare yoktu. Va - kta İhsan Toksöz, sevgilisine bunu şiddetle menetmişti. Etmişti amma, Neclâcığın burada canı mı çıksındı, ya?.

* *

Ahmet Kingir, âkibet ilham peri - sini yeniden ele geçirmeğe muvaffak olmuştu. Yine bir aşağı, bir yukarı gezinerek, bu sefer de zihninde ikin - ci kıtayı düzüyordu:

Farkın yoktur konca gülden,
Ders mi aldın şu bülbül'den?

Yaralıyım tâ gönül'den
Beni vuran yâr elidir.

Sevincinden, nerede ise uçacak - tı. Üçüncü kıtaya geçti::

Dudakları..

Hay, Allah belâsını versin!. Hay, icat edenin ervahına yuh olsun!. Te -

(Öz türkçe:

Ay doğuyor!

Başaklara
Sürünerek,
Yapraklara
Bürünerek
Ay doğuyor!

*

Yüzü bakır
Bir vuruşkan!
Gök, deniz, kır
Çepçevre kan:
Ay doğuyor!

*

Şu sarmaşık
Şimdi bir tunç..
İçi ışık
Dolu turunc:
Ay doğuyor!

Yusuf Ziya

İefonun zili, mısraı orta yerinden bir daha kesiyordu. Ahmet Kingir mel' - un âletin üzerine deli gibi atıldı. Yi - ne bir numara yanlışlığı ile karşılaş - mıştı.

Telefonun öbür ucundan, baygın bir kadın sesi bir avukatı soruyor - du: Oc almağa susamış şairin, o sa - at, akına şeytanî bir fikir geldi. İfa - desine derin bir teessür çeşnisi ve - rerek, şu mukabelede bulundu:

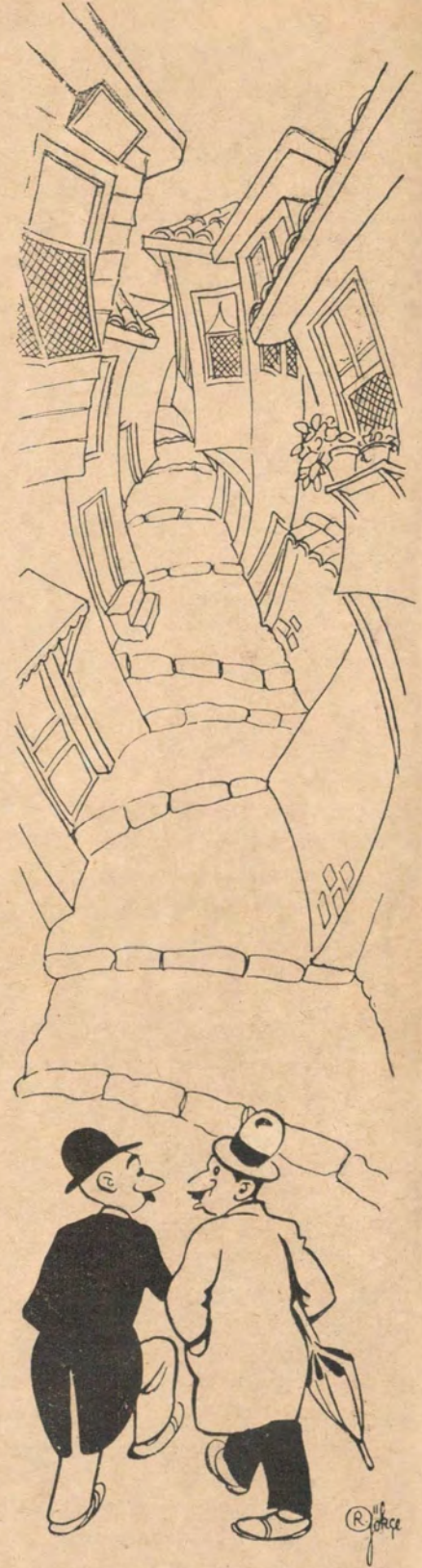
— Avukat İhsan Toksöz mü de - diniz?. Ah, bayan! Haberiniz yok mu? Oldü!. Evet. Evvelisi gün yol - da kendisine tramvay çarpmıştı. Has tahaneye kaldırdık. Zavallının yara - ları pek ağırdı.. Kurtaramadık.. Sor - mayın: Hepimiz perişanız!.

Ve yalandan hiçkırarak, sanki boğuluyormuş gibi, muhavereyi bu - racıkta kesti, telefonu kapadı.

Kendisini vakitsiz rahatsız eden meçhul kadına oynadığı bu çirkin o - yundan son derece memnundu. Ak - şama kadar, vakit vakit bunu hatırla - yıp kendi kendine güldü.

Ertesi sabah, gazetede, bayan Neclâ Gönül namında bir kadının, e - vinde telefon ederken füceten öldü - ğünü okuduğu zaman, onun katili kendi olduğunu akına bile getirme - di.

E. E. TALU

Müjde!

— İstanbul yepyeni bir şehir olu - yor..

— İmar plânı mı başladı?

— Hayır, sokakların, isimleri, ev - lerin numaraları değiştiriliyor!.

Soy adına dair

Kimi görsem ağzında bu sual:

— Soy adı ne koydun?

Her soy adı bulanda, âdeta soysuzluktan kurtulmuş gibi bir sevinç var.

Doğrusu, buna en çok memnun olanlardan biri de benim: Düşününüz bir kere, Yusuf Ziya deyince hatıra kaç Yusuf Ziya birden gelir.. Ve gazete okurken, caddelerden geçerken etrafınıza bakınız: Kaç Yusuf Ziya ismi, kaç Yusuf Ziya levhası gözünüze çarpacaktır!

İş Bankası müdürü Yusuf Ziya, Şirketi Hayriye müdürü Yusuf Ziya, Mebus ve profesör Yusuf Ziya ile adaş olmak güzel şey.. Amma, iş bununla kalmıyor ki! Terziden tahin helvacıya kadar nice nice Yusuf Ziyalar var.

Şimdi, ismimin sonuna bir (Ortac) taktım, bütün Yusuf Ziyalar biribirimizden kurtulduk. Allah vere bu (Ortac)a da bir ortak çıkmasa!

Kurtulan yalnız Yusuf Ziyalar, Mehmet Aliler, İsmail Hakkılar da değil: Çirkin, müstehçen lâkaplar da kalktı sanırım. Artık: Kel Ahmet, Kör Mehmet, Çolak İsmail, Salak oğlu gibi kusur, ayıp ilân eden namılar da olmayacak.

Şimdiye kadar bunu nasıl akıl edememişiz bilmem. Edebiyat âlemimizdeki şöhretlere bakınız, hepsi soy adı olmamaktan sıkıntı çekmiş. Türlü türlü sun'î isimler bunun de'ili değil mi? Meselâ, bizim Celâl Sahir.. Hiç şüphe yok, ona bu (sahir)liği anası babası takmadı. Gerçi, manası (Uyanık) demek olan bu kelime üstada yakışmıyor değil:

Seni ben sevmiyorum, sevmiyorum, sevmiyorum,
Geçen akşamki yalan sözlere aldanma kuzum!

Bütün hayatımı onlara verirdi ben yaşarım,
Kadınlar olmasa öksüz kalırdı eş'arım!

Mısra'arını yazdığı coşkunluk yaşlarında iken, hakikaten genç şairimiz tam manasile (Sahir) yani (Uykusuz)du.

Büyük harp yıllarında da bu uykusuzluk bitmemiştir: Yeşil çuhali poker masası başında geçirdiği geceler, yatağında geçirdiği gecelerden daha çoktur diyebilirim.

Son yıllarda ise, öz türkçe için verdiği emekler, onu tam manasile uykuya hasret bırakmıştı!

Şimdi soy adı olarak kendine şu güzel kelimeyi seçmiş: Erozan.. Tam ona yakışır bir ad: Otuz yıl evvel, Köprülüzadeye edebiyat hocalığı eden üstadın henüz beşikte sallanan yavruları olduğunu söylersem (Er) liği ve (Varlık) mecmuasında en turfanda gençlerle bir arada yeni şiirleri çıktığını haber veririm (Ozan)lığı, yani (Erkek şair)liği ona çok görmezsiniz!

Falih Rıfkı, kendine (Atay) adını bulmuş. Tarama dergisinde bu kelimenin manası nedir bilmem. Fakat, Atay deyince benim gözümün önüne aya karşı şahlanmış bir at geliyor: Tam ona uygun bir soy adı!

Ruşen Eşref kendisine ne isim buldu acaba?. Ona dair henüz Anadolu Ajansı bir Atina telgrafı vermemek gafletinde bulundu. Saygı değer sefirimize tavsiye ederim: Sakın (Taşkın) (Coşkun) gibi (ş)li bir kelime seçmesin. Malûm ya, sefiri bulunduğu diyarın ahalisi zaten (Ruşen) in (ş) si ile (Eşref)in (ş) sini (s) ye çevirip ona:

— Rusen Esref!

Diyecek'ler. Bu değişmeden adını kurtaramıyor, bari soy adını kurtarsın!

Yakup Kadrinin eskiden bir soy adı vardı: Kara Osman oğlu!. Ustat, son yıllarda aristokratlaşınca bunu imzası üstünden kaldırmıştı. Acaba tekrar eskiye mi rağbet buyuracaklar?.

Soy adı dedim de aklıma geldi: Şu etrafımızdaki eşin dostun takındıkları soy adlarına dikkat ediyor musunuz? Hep eski vükelâ üniforması gibi şatafatlı şeyler: Kara, kuru bir herif (Günay) adını takmış.. Sıksa bir adam (Yalçındağ) olmuş.. Züğürdün biri (Erbay) kelimesini beğenmiş.. Maşallah, şöyle (Uysal) gibi (Erkul) gibi mütevazı sözlere rağbet buyuran hiç yok..

Ad seçimi böyle rütbe alır gibi devam ederse, bir müddet sonra, memleketimiz, yer yüzünün hiç bir köşesine benzemiyen, kimi asaleti, kimi cesareti, kimi melâhatile öğünür insanlar diyarı olacak!

Ortac

— Oğlum, tramvayda, vâpurda ihtiyar kadınlara yer vermeli..

— İhtiyar kadın kime derler baba?!

Ressam Saylavlari

Dediler: "Muharrir mebus olsun da
Demek ressam olan huiyaya dalsın!
İstersen çıkmasın kavgı sonunda,
Reyinden ressam da hisseyi alsın!.,
* *

Dedim ki, reyimi vereyim kime?
Çallı muhtaç mıdır benim reyime?
Reyimi verirsem ben İbrahime
Namık İsmail mi açıkta kalsın?.,
* *

Çallıyı seçecek binlerce kul var,
Gildani, Asuri, Hitit, Moğol var,
Kızlara sözüm yok, bir hayli dul var,
Çallı, sen âlemin ağzında balsın!
* *

Şöyle bir haykırsan durduğun yerden:
"Beni kim seçecek milyonca erden?.,
"Biz!., diye ses gelir meyhanelerden,
Kıskanan, başını tablonı çalsın!
* *

Ne dersin, Çallıdan vaz mı geçeyim?
Çoktur avutacak onun yasını.
Cemal Nadiri mi mebus seçeyim?
İhtiyar amcanın genç babasını?.

Babası otuzda, oğlu ellide,
Benzer oğlu küpe, kendi tiride.
Depecek oğluna baba gitgide,
Bu iş düşündürür akrabasını.
* *

Reyimi versem mi ressam şevkete,
O içi nükteyle dolu pakete.
Gelse mumai'lehy bir harekete:
Ürkütür, eminim, dev anasını.
* *

Saylav olsam diye titrer yüreği,
Atacak gövdeye taze levreği,
Bol bol yiyecektir Tatar böreği,
Dilber dudağının en âlâsını.
* *

Aydından seçerler Fikrile Ramiz
Taktı kuyruğuna Gökçe adını,
Yalnız Fehimanla Hikmet habersiz,
İşin almamışlar henüz tadını.
* *

Düşündüm bu işi epey derince
Seçmek seçilmekten daha çok ince.
Dedim ki: "Seçerim, Vakti gelince,
Bir yüzü boyasız ressam kadını!.,

Deli Ozan

Siyasal şaka:

Vallâhi bir iş var!

Geçen gün, Avrupa gazetelerini karıştırırken, gözüme küçük bir haber ilişti: Umumi harpte, Arabistanı aleyhimize kıskırtan, vakit vakit, Asyada, Afrikada, milletleri biri-birine katan, durup dururken ihtilâller çıkartan, çöl kahramanı meşhur miralay (Lavrens) Hindistana gidiyormuş.,

Ben bu adamın, doğru dürüst gezip hava almak için bir tarafa gideceğine asla inanır değilim. Hususile, son günlerde İngiliz parlâmentosu Hint kanunu esasisinde yapılacak tadilatı müzakere ederken, bu gidişi hiç te hayıra yormuyorum.

Bu münasebetle aklıma bir fıkra geldi:

Arnavudun biri, Kabataş taraflarında akşamları boza satarmış. Herifin paralı olduğunu tahmin eden bir kaç serseri onu soymanın yolunu araştırmışlar. Bir akşam, Arnavut yine oralarda dolaşırken, kendisini bir kenara çekmişler:

— Kaç okka boza var güğümde?. diye sormuşlar.

— On okka! demiş.

— Hepsini alırsız amma, şuraya, gemiye kadar gelip te boşaltacaksınız. Arnavut memnun:

— Peki! yi basmış.

Zavallıyı bir kayığa bindirmişler, ta uzaktaki bir boş geminin içine atmışlar.

— Sökül paraları!

Kolay kolay, Arnavut adama para verir mi? Once yalvarmış, yakarmış.. Payda vermediğini görünce de serkeşliğe başlamış.

Hep birden üzerine çullanmışlar; al aşağı etmişler.

Zavallı avazı çıktığı kadar bağırır, imdat dilermiş. Serseri'ler, birden düşünmüşler ki herifin sesi kıyıdan duyulacak olursa, yakayı ele verdikleri gündür. Oldürseler, o da değmiyecek.. Hem de âkibeti fena olacak.

Hemen, aklılarına gelmiş, zincir koyuvermeğe başlamışlar:

— Gıldır.. Gıldır.. Gıldır..

Biçare bozacının bu suretle sesini bastırdıktan sonra güzelce soymuşlar, bir de temiz dayak atmışlar, boş

boğazlık ederse behemehal öldüreceklerini de söyledikten sonra koyuvermişler.

Bozacı, can acısı ve korku ile soluğu memleketinde almış.

Gel zaman, git zaman, aradan yirmi otuz yıl geçmiş; Arnavut yeniden para kazanmak ihtiyacı ile Istanbul dönmüş. Güğümlerini eline almış, başlamış yine sokak sokak dolaşmağa.

Bir akşam yolu Kabataşa düşmüş. Kahvelerin önünde bozasına müşteri arayıp dururken, birden, uzakta bir gemi zincir almağa başlamış.

Zavallı adam, kulağında yer etmiş olan bu gürültüyü duyar duymaz, güğümlerini yere bıraktığı gibi, gözleri evinden fırlamış olduğu halde feryadı basmış:

— Koşun bire, ümmeti Muhammet!. Vallahi Arnavut soyuyorlar!.

Miralay Lavrens Hindistana gidiyormuş..

Yine vallahi bir iş var!.

Karga

Tutum haftası

Tutum haftasına ne suretle iştirak ettiklerini anlamak için, bazı tanınmış şahsiyetlerle, bir takım halk arasında anket yapan (Akkuş) arkadaşımız aldığı cevapları aşağıya dercetmektedir.

Telefon şirketi direktörü M. Anderson demiştir ki:

— «Biz öteden beri tutumlu bir şirketiz. Memurlarımıza az aylık verir, çoğunu pastırma ile tutarız. Bu hafta içinde her kesin bir şey tutması lâzım geleceğini anladığımız için, memur aylıklarını biraz daha kısmayı düşündük ise de, tahammülü olmadığını görünce vazgeçtik.,,

Tramvay ve elektrik şirketleri direktörü M. Hansens, şu beyanatta bulunmuştur :

— Biz tutum haftasında halkı tasarrufa alıştırmak için ikinci mevki tramvay arabalarının adedini azalttık. Bu suretle, tasarruf riayet etmek isteyenler yayan yürüdü. Sonra (Satye)nin ilânlarını (Satma yeme) diye tashih ettik. Demesinler ki yurttaşları sefahate sevk ediyoruz!

— Müşterilerimize gönderdiği -
niz hava gazı faturalarından (hava)
kelimesini de sildik ki, onlar havaya
para verdiklerine zahip olmasınlar.,

Muallim Tahir Nadi, şöyle cevap vermiştir :

— «Bendeniz oruç tuttum mirim!. Ötesi fakire gerekmez!.,

Eczacı Hasan :

— «Ben oldum olası tutumluyum
dur..

Dedikten sonra, şu sözleri ilâve etmiştir:

Yerli malının, bu hafta, muhasse-
natı meydana konduğu için tabii çok
memnunum. Ancak, incirin, üz-
mün, fındığın faydalarını sayarken,
bizim müstehzeratın da faydaları u-
nutulmamalı idi.,,

— Lâkin sizin müstahzeratın faydaları ötekiler kadar mücerrep olabilir mi?

— Nası! olmaz? Bak bana!. Bana bu gürbüzlüğü veren, benim müstahzarlar değil de, nedir ya?. Eğer şeker hastaları benim ekmeklerimden

yemeseler, çocuklar benim unlarımın
çorbasını içmeseler, zayıflar benim
kuvvet şurubumu kullanmasalar ben
bu kadar şişmanlıyabilir miydim!

Bahçekapısında manifaturacı Gül-
niha':

— «Maşalla, maşalla!. Bezin işimize bu tuttum haftası iç yelmedi. Alah enandirsın, on para belem alış veriş yapmadık. Onu için, biz yeni aramızda buna yikim haftası diyoruz.,,

O aralık dükkâna giren Karagüm
rüklü Bayan İfakat, Mişonaçiye bir
katlanmış kâğıt uzatarak:

— Evlâdım, dedi.. Siz bu kupon-
la bana iki arşın mermerşahi vere-
cekmisiniz.. Bu biladı dün havadan
attılar..

Mișonaçi kâğıdı alıp baktı:

— Bu tramvay buleti be!.

— Tambay bilâdı mı? Aaa! Sahiden de öyle. Bak, körolası torununun yaptığı işe!. Kırk yılda bir piyangodan bir değirmi namaz bezi çıktı idi, onu da yok ediverdiler.

— Zarar yok! Yelecek sene, sağ kalırsak, bir kefinlik alırsın işalla!

— Sus, çenen tutulsun!

— Artik hafta yığıt.. Bir şey tutulmaz!.

Meşhur yazarlarımızdan biri, Be-
yoğlu caddesinden geçiyordu. Yanın-
da, enfes bir kadın vardı. Buna rağ-
men, soku'dum..

— Ustat! Tutum haftası hakkın-
da iki söz..

Yan gözle, beraberindeki kadını işaret edip cevap verdi:

— Tutum haftasında ben tutmadım.. Tutuldum azizim!.

Akkuş

— Bu kumaş modaya en uygun kumaştır..

— Ya... Taksitle mi veriyorsunuz?.

Görenek

— 1 —

Bir çiftlik.. Sağında loş, sık ağaçlı ormanlar!.
Solundaki dağların başında mor dumanlar!.
İçi koyunla dolu geniş, eski bir ağıl!..
Öte yanda bir dere: Akıyor çağıl çağıl!..
Derenin döndürdüğü çok eski bir değirmen!.
Bir tarafta samanlar: Yığılmış tümen tümen!.
Ağaçlar arasında çiftliğin küçük evi:
Camlarında parıldar batan günün alevi!.
Bir tarla ki: Uzuyor göz alabildiğine!.

.....
İşte Anadolunun bu güzel çiftliğine
Gidip dolaşmış olsan kalmaz düşüncen, tasan,
O kadar yürek açar. Onu alan: Bay Hasan!.

— 2 —

Bir kız... Sarı saçları değer topuklarına,
Benzemez İstanbulun cıvız çocuklarına:
Körpe bir fidan gibi boy atmış: Güzel, gülbüz,
Bir taş gibi dinç gövde, bir pençe pençe al yüz!.
Delikanlılar diyor bu kıza: Bal peteği..
Koşuyorken açılır allı pulu eteği..
Altından sakız gibi bacakları görünür,
Yel bile esiyorken tutkun gibi sürünür!.
Dişleri beyaz inci, gözleri mavi mine,
Bu, çiftçinin biricik kızı: Bayan Emine!.

— 3 —

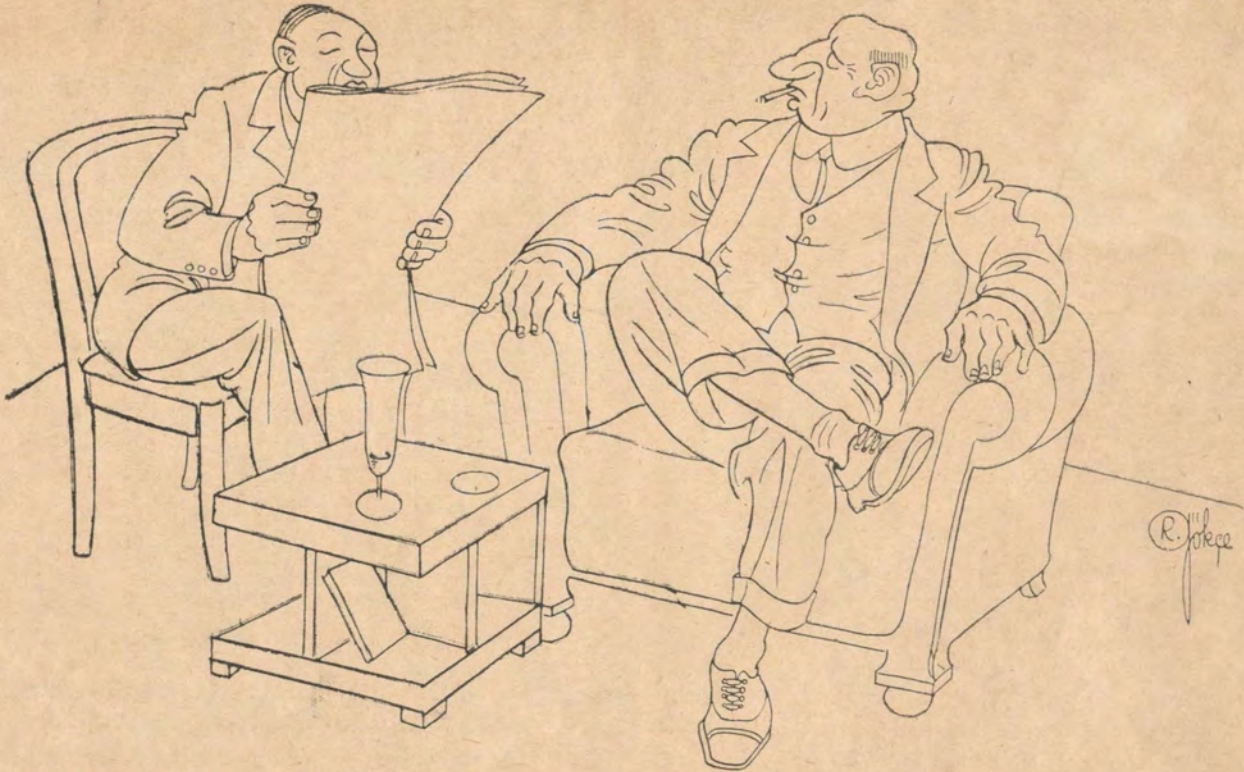
Bir çoban.. Gövdesi dinç.. Henüz yirmi yaşında,
Yapa yalnız geçirmiş ömrünü dağ başında!..
Gördüğü, bildiği yer: Sade bu üçra köyler,
Her gün, kendi kendine, yurt türküleri söyler!
Ovalarda, kırlarda koyunları güdüyor,
Çağını dağ başında sürükleyip gidiyor!.
Elinde kalın sopa, arkasında gocuğu,
Bu çoban, bu öz kanlı, ak yüzlü dağ çocuğu,
(Acun)da bir şey bilmez sürülerinden başka,
Hele pek yabancındır gönlü sevgiye, aşka:
Gerçi: Gövdesi bir dağ, amma: Başı dumansız!.
Bundan ötürü koymuş köylü adını: Cansız!.

— 4 —

Bir akşam.. Gün enginde yaklaşmış son demine,
Ağıla koşup geldi birden Bayan Emine:
Koyunların içinde aradı «Ceylan»ını,
Bu sevimli kuzunun okşadı her yanını:
İkisi de çok yosma, ikisi de çok küçük!..
Kuzuya kondurmuştu kız candan bir öpücük:
Çoban görünce sıktı yumruğunu, dişini,
Duydu sinirlerinin birden gerilişini!
Cansız bu öpücüğü kuzudan kıskanmıştı,
Sevginin ateşiyle işte o gün yanmıştı!.

— 5 —

Bu ağılda başlayan, sevginin arttı hızı:

— Amerikada bir altın iğne keşfetmişler, duran kalpleri işletiyor, ölümlere can veriyorlarmış..
— Birader bu yeni bir keşif değil, eskidenberi kalpleri işletmek için altın kullanılır!

Garson — Bakla ister misiniz beyim?. Bir porsiyon kaldı.
Müşteri — Hayır, istemem.. Dilimin altında çok var!.

Kendi çoban.. Halbuki o Bay Hasanın kızı:
 Arada uzun yol var.. Erişilmez bir bucak!.
 Yana yana olmuştu artık yüreği ocak!.

Her gün Bayan Emine kuzusunu alıyor,
 Bu hayvanla başbaşa saatlerce kalıyor,
 Çoban kucaklaşmaya uzaktan bakıyordu,
 Kıskançlık, bir kav gibi, içini yakıyordu!.
 Bir gün dayanamadı, çocuk gibi ağladı,
 Sonra yaşını sildi, kuzuya kin bağladı!.

— 6 —

Bir geceydi.. Çalındı kapıları ansızın,
 Yarılanan kanatta yüzü girdi bir kızın,
 Baktilar: Yanında da yaşlı babası vardı,
 Bunlar: Gece yolunu şaşırmış yolculardı!.
 — «Tanrı misafiriyiz!..»

Diye iki şehirli

Girince ikisi de sevinçten oldu deli:
 Bay Hasan gelenlere güler yüz göstermişti,
 Uzanacak bir yatak, sıcak çorba vermişti!.
 Amma: «Şehirli kız»da bir kürk manto vardı ki,
 Böyle kuzu derisi görülmemişti belki!.
 Eminecik mantoya kıskanarak bakmıştı,
 Çoban da sevdiğinin dileğini çakmıştı!.

— 7 —

Çoban ertesi günü hemen kuzuyu kaptı,
 Derisini yüzerek güzel bir ceket yaptı!.
 Genç kız bu armağanı sırtına geçirince
 «Ceylan»a acımadı, kapıldı bir sevince,
 Çobana gönül verdi.. Hemen yapıldı düğün!.

Asıl kuzu doğmuştu, geçmiş dokuz ay on gün,
 Beşikteki seslerden bütün ev çalkalandı,
 Bu, ışık topu gibi, sevimli bir oğlandı!.

Necdet Rüştü

Portre musabakası: 4

Seyyah

Evet, kendisi seyyahtır. Amma, ne (İbni Batuta) ya benzer, ne (Siven Hedi)ye, ne de (Amundsen)e!.. Onun seyahati, eski (Vakit) yeni (Kurun) sütunlarından öte - ye geçmez!

Baş o kadar kalenderdir ki, kendisine saç ziynetini bile çok görmüş. Fakat, Hakkı Süha beyin başı, tabii biriyan-tini sayesinde, kâinatın bütün akislerini üstünde toplar; Fildişinden bir yeni dünya gibi!

Onu uzaktan görenler kim sanım, bilir misiniz?. Uzun boyu, ince altın çerçeveli gözlüklerle Türk edebiyatına merak sarmış bir Alman müsteşriki!

Seyyahımızın, dışarıdan görünüşü bu.. Yazıcılığına gelince: Kuvvetsiz bir muharrir diyemeyiz. Fakat gaze-teciliğe merak salacağına pehlivanlığa merak salsaydı, muhakkak spordaki mevkii edebiyattaki mevkiinden üs-tün olurdu!

Evet, Bay Hakkı Süha, tam manasile kuvvetli bir ho-cadır: Bizim iki elle zor çevirdiğimiz sınıf kapısının tok-mağı, onun kerpeten parmakları arasında, ince, baygın bir çığlıkla derhal çözülüp teslim oluverir!

Fakat, onu tam çehresi ile tanıyabilmeniz için bir ke-re de şiir okurken dinlemeniz gerek:

Eski nesimi nevbahar

Açıldı güller subh-dem

Diye Davudî sesle bir inşat edişi vardır ki, kendinizi âdeta Türk ortodoks kilisesinde Papa Eftimin vazını din-liyor sanırsınız!

Hakkı Süha beyin en çok sevdiği şeylerden biri de şu-dur: Beyit ile nasihat vermek. Sorduğu suale yanlış bir cevap mı aldı?. Derhal sesi gürler:

Betbaht ona derler ki elinde cühelânın

Kahrolmak için kesbi kemali hüner eyler!

Seyyahımızın Neyzenliği de varmış. Nasıl çalar bil - mem. Fakat, kamıştan borusu, sınıfta öttüğü gibi ötüyor-sa, kendisini tereddütsüz tebrik edebiliriz:

— Enfes!. Enfes!.

Istanbul Erkek lisesinden: **YUSUF ZIYA**

Yeni cadde

İki hırsız arasında:

— Haberin var mı, yeni bir cadde daha açılmış?

— Bana ne ulan, yol müteahhidi miyim?

— Anladığın gibi değil.. Caddenin ne caddesi oldu-ğ-u bilsen böyle söylemezsin?

— Ne caddesi?

— Bankalar caddesi!

— Haydi, oradan enayi. İş bankaların caddesini değil, kasasını açabilmekte!

Burnunu büyütmek meselesi!

— Şu (Milliyet)in yeni makine getirip (Tan) gazetes-i olması muharrirlerinden yalnız bir tanesinin burnunu bü-yütürse hak vereceğim!

— Kimin?

— Burunsuz Bay Tevfik'in!

Bay Fazıl Ahmetle konuştum

Dil değişikliği münasebetile tanınmış muharrirlerle konuşmayı düşünüyordum. Karşıma Bay Fazıl Ahmet çıktı.

— Bay Fazıl Ahmet ne tarafa?

Diye seslendim. Kaşlarını çatı.

— Monşer, bu kadar teklifsizlik te iyi değil!

— Niçin?

— Sokak ortasında (Vay Fazıl Ahmet) diye arkamdan bağırıyor - sun!

— Vay, demedim, (Bay) dedim.

— Pardon, ben yanlış anlamışım.

— Seninle konuşmak istiyorum.

— Peki, neye dair.

— Oz türkçe edebiyata dair.

— Hay hay, konuşalım.

— Soy adı takdiniz değil mi?

— Taktım. (Aykaç). Fakat doğrusunu istesiniz (Yılkaç) demeliydim?

— Neden?

— Baksana, azizim, yaş elliye aştı.

— (Aykaç) ne demek?

— Hatip, şair, demek. Sakın bunu övünmek sanma. Gerçi övünsem bile ne çıkar. Bir yaşındaki çocuklar (Çetinalp), altı aylık bebekler (Ozan) diye ad takıyorlar, ben kendime hatip, şair demişim çok mu?

— Oz türkçe şiir yazmak zor mu?

— Hayır, kolay. Hem de pek kolay.. Bir dafa alıştıktan sonra çorap söküşü gibi gidiyor. Bana öyle bir ilham bolluğu geldi ki sorma..

— Görüyorum, üstat, (Cumhuriyet)in hemen her sayısına öz türkçe bir şiir yazıyorsunuz.

— Her sayısına da söz mü monşer? İstersem her gün basılan gazetesinin her birine ayrı bir şiir yazabilirim. İlhamımın zenbereği boşandı. (Horhor) çeşmeleri gibi durmadan akıyor. Nihayet Bay Yunus Nadi şaşırdı. Benim eski bir mısraımı okuyarak ayaklarıma kapandı:

“Nim sun ilhamını zira tamam ettin beni!,

— Maşallah, nazar değmesin!

— Hayır, öyle demeyin. Bu kada-

rı çok fazla. Şairlik bir nevi hastalıktır, derler, doğru. Şimdi şiir yazmadan duramıyorum. Cigara paketinin arkasına kadar cebimdeki bütün kâğıtlar şiirle dolu.. Hoca (Hayret)in dediği gibi:

“Ustüm başım oldu hep maani,,

— Şu halde, sizi kutlulayalım, (Yarın)ın millî şairi siz olacaksınız.

— Oyle görünüyor. Anlaşılan beni şair Mehmet Eminin ahı tuttu. Onun veznile, tıpkı onun gibi yaz-

Öğüt

(Kadınlar, erkekler gibi, gömlek giymek, yakalık ve boyunbağı takmak istiyorlar. — Gazeteler.)

Yasasıdır hayatın,
Kadınlar!.. Sözüm gerçek:
Ne erkek gibi kadın,
Ne kadın gibi erkek!

Bu ne aykırı dilek:
Sakın giymeyin gömlek,
Yakalık yaraşmaz pek,
Takın entari, etek,
Görünsün bir çif petek,
Size bayanlık gerek,
Ne kadın gibi erkek,
Ne erkek gibi kadın!

Boyun bağını atın,
Sakın almayın satın,
Pantalonu fırlatın,
Tozu dumana katın,
Serpilip keyfi çatın,
Eski rahatı tadın,
Ne erkek gibi kadın,
Ne kadın gibi Erkek!

Vermeyin boşa emek,
Yakalık takmaz bebek,
Gömlek giymez kebek,
Pantolon kötüdür pek,
Sonra görünür göbek,
Tepeden tırnağadek,
O eski kılık gerek,
Size denmesin köçek,
Ne kadın gibi erkek,
Ne erkek gibi kadın!.

Necdet Rüştü

maktan kendimi alamıyorum. Hattâ şimdi nasıl mensur konuştuğuma şaşıyorum. Ne söylersem ağzımdan hep dört dörtlükten manzum çıkıyor.

Meselâ gazete almak istiyorum, değil mi, sesleniyorum:

Gazeteci, gazeteci (Milliyet)le (Kurrun) ver.

Lokantaya giriyorum:

Garson bana, bir döner, bir şişe de Taşdelen.

Kahveye giriyorum. Kahveci karşılıyor:

— Buyursunlar!. Emrediniz.

Alt tarafını tamamliyorum:

— Şekeri az bir kahve!

Hakikaten bu gün nası! mensur konuştuğuma hayranım. İhtimal (Halit Fahri)nin (Cumhuriyet) te okuduğum şiirinin tesirile olacak.

— Demek, üstat, büyük bir şair olduğunuza kendiniz de artık inanıyorsunuz.

— Evet, kendimde bunun bazı âlâmetlerini görüyorum. Meselâ Abdülhak Hâmit gibi ben de bazan yazdığım şiirleri tekrar okuduğum zaman manasını anlayamıyorum. Sonra aklıma ne gelirse onun için bir şiir yazabiliyorum. Tutum haftası, Erge-
nekon destanı, Almanların silâhlannması, İstanbul plânı, mekteplerdeki fakir çocuklar.. Hasılı her şey.. Bunlar büyük bir şair olduğuma delil değil mi?

— Üstat, bir şey daha sorayım. Size halef olacak kimi görüyorsunuz?

— İki kişi var. Biri Besim Atalay, diğeri Kâzım Nami. Besim Atalaya sözüm yok. Fakat Kâzım Nami de biraz menfaat endişesi görür gibi oluyorum.

— Ne gibi menfaat?

Kulağıma fısıldadı:

— Şiirlerinin temin ettiği şöhretle (saylav) seçilmek istiyor galiba!

Firkete

YILDIZLAR BARIŞTI

Tefrika No. 6

Yazan: SERMET MUHTAR

cit gibi züppelerin, enayilerin lâfına bakıp...

Melek — Macidi işe ne karıştırıyorsun?

Namık — Züppe, enayi, it, katır değil de ya nedir?

Melek — Ne demek istiyorsun, anlamıyorum ki..

Namık — Yalancı!

Melek — (Sakin) Rica ederim, neyi yalan söyledim?

Namık — Dalaverenin farkındayım. Bak, ben kerataya atıp tutarken sözlerime iştirak ediyor musun?

Melek — Maksadınız?

(Ah, of!.. Diyerek yazıhanenin önüne oturur. Çekmeyi çeker, yine kapar. Bir daha çekip tabancayı çıkarır. Meleğin benzi atıp titremeğe başladığını görünce silâhı önüne kor.)

Namık — Sahi dün gece uyumadın mı?. Doğrusunu istersen ben de uyuyamadım. İşler berbat; gözlerim uyku tutmuyor. (Tabancayı yine eline alır). Doğru söyle, Macitle arandaa...

Melek — (Ellerile yüzünü kapayıp haykırarak) Ah!.

Namık — (Tabancayı önüne kor) Ne oluyorsun yahu? Macit beyin lâfı olunca acayıpleşıyorsun. Maksadın sözü değiştirmek mi? (Yaklaşarak) Söyle bakayım, niçin birden bire benzin attrı?

Melek — (Kesik kesik) Beni korkuttun.

Namık — Seni korkuttum mu? Vay, vay, vay.. Hanım boş tabancadan korkmuş; sanki ilk defa görmüş te.. Kocan Namık o kadar dangalak değildir, dolma yutmaz.. Cevap ver, neden korktun, niçin titriyorsun? Demek Macidi seviyorsun..

Melek — Ben kimseyi sevmiyorum, kimseyi sevmedim; kimseyi, hatâ hiç kimseyi...

Namık — Ha şöyle, yola gel!.

Lâm cim bilmiyorum, düşün, taşın...

Melek — (Ağlayarak kanapeye kapanır) Allahım beni kurtar!..

Namık — (Karısına sokulur) Melekciğim, hep kabahat sende. Beni asabileştirdin, kanı başıma çıkardın.. Söyle Allah aşkına, niçin böyle müteessirsin? Gözlerinde yaşlar var.. Vallahi ortada bir dolap dönüyor, ben anlayamıyorum...

(Daha sokulur) Şimdi ağzından işittim. Allahım beni kurtar. Diyorsun. Maksadın ne, söyle bakayım...

Melek — Ustüme fazla varma.

Namık — (Ellerini tutarak) Naz yetmedi mi?

Melek — Beni bırak, artık senden nefret ediyorum.

(Namık bey yazıhanenin önüne yine oturur. Ah, of ederek çekmeleri çeker, kapar. Nihayet, tabancayı tekrar çıkarır ve lâkayt bir vaziyetle eline alır.)

Namık — Ayıp değil, bu işi aklım kavramadı gitti. Maksadın ne, ne istiyorsun? Ayrılmalı imişiz.. Niçin ayrılıyormuşuz efendim? Sebebini söyle, niçin? Bir vefasızlığımı mı gördün, bir hıyanetimi mi sezdin.. E artık çok oluyorsun, bu kadarı olmaz.. Ben farkındayım, artık benden bıktım, kısacası beni istemiyorsun. İnsan başka birini düşünürse, başka birini severse elbette böyle olur.. Masumum dediğine haydi inanayım; O halde niçin ayrılıyormuşuz, sebep?.. Eğer bana ihanet ettinse ayrılmağa hiç hacet yok, ben yapacağımı bilirim. (Tabancayı şakağına tutar ve durur). İşte bununla her şey temizlenir, gider.

(Bu sözler esnasında, Meleğin rengi uçar, azası gerilir, tirtir titrerken ca'i gülmeğe çalışmakta, Namık bey ise devamdadır.)

— Ben, lo!olo yutmam, tongaya hiç basmam. Hıyanetini sezdığım da-

kika ne yaparım bilir misin?. İşte!

Tabancayı Meleğe çevirir, tetiği çeker. Silâhın patlamasile genç kadın bir cıglık koparır. Namık bey, boş bulunarak yere yuvarlanmıştı. Hemen ayağa kalkıp Meleğin yanına koşar.)

Namık — (Eli ayağı zangır zangır, bayılacak gibi helecanda) Ne oldu, bir yerine mi geldi? Melek, anam babam, söyle, şimdi tıkanacağım. Allah! Subhanallah!.. Melekciğim söylesene, yaralanmadın ya.. Vallahi maksadım... (Melek, kanape üzerinde, yarı baygın, ellerile yüzünü kapamaktadır.) Tabancayı sen doldurdun galiba? Niçin bunu yaptın, çobuk söyle; intihar mı etmek istiyordun, kendini mi öldürecektin? Ah benim sevgili karıcığım!..

Melek — (Namığın ayaklarına kapanarak) Beni affet, beni affet...

Namık — Kalk yavrum, üzülme, sen beni affet. Vah zavallı Melek...

(Zehra hanım soluk soluğa odaya koşar.)

Zehra — Ne oldu? Şangır şungur bir ses duydum. Cam mı kırıldı?

Namık — (Kekeliyerek) Evet, şu cam.

Zehra — Rüzgârdan mı?

Namık — Evet, rüzgârdan, rüzgârdan...

Zehra — Hanım korktu mu?

Namık — Elbette, boş bulundu... Haydi, geçti, geçti.. Kısa kes, şimdi arabayı çek...

(Zehra çıkar. Namık bey, karısının yanına diz çökmüş, boynuna sarılmış, boynunu bükme bükme söylenmektedir.)

Namık — Şu hayat denilen şeyin hakkı, altmış paralık bir kurşun. Gel karıcığım, kocana soku, affet.. Bende de kabahat yok; erkek kısmının içine kıskançlık girdimi gözünü duman kaplıyor.. Zavallı Melekciğim yüreğini oynattım, ne budala, sersem herifim; aptallık hep bende...

Melek — Artık elverir, sus; bunları uzatma Namıkcığım...

Namık — Merak etme uzatmıyacağım. Bundan böyle ne bir lâfını edelim, ne de kimseye duyuralım. (Karasına sarılır; yavaş yavaş kaldırıp bir koltuğa oturtur. Masanın üzerin-

deki tabanca gözüne ilişince) Lâkin Melekciğim, şaka değil amma, her zamanki gibi şakağıma dayaya imişim cavi'ğı çekecekmişim...

(İlk defa olarak, can ve yürekten öpüsürler.)

SON

Yeni romanımız Papel oğlu Yazan: Ercüment Ekrek

Yıldızlar barıştı bu gün bitti. Gelecek sayımızda da Akbaba on iki yaşını bitirip on üç yaşına basıyor ve yeni şeklimizin ikinci cildi tamam oluyor.

1935

Senesinde on üç yaşına giren ve 53 üncü sayısıyla üçüncü cildine başlayacak olan Akbabada, biz de arkadaşımız Ercüment Ekremin, yüksek bir san'at aşkile hazırladığı bu nefis, milli romanını tefrikaya başlayacağız.

Papel oğlu

Her çehresi, her köşesi hayattan alınmış emsalsiz bir şaheserdir.

Elli üçüncü sayımızı bekleyiniz.

Matbuat âleminde:

Tan

— (Milliyet) gazetesi adını değiştiriyor!

— Ne oluyor.

— Tan!

— Oyleyse Milliyet muhbirleri sevinmiştir.

— Neden?

— Fena mı, Beyoğlundaki tatlı su firenkilerine: (Tan gazetesi muhabiriyim.) diye kurum satarlar.

Ne okuyor?

— (Cumhuriyet) okuyor musunuz?

— Hayır!

— (Zaman)ı!

— Hayır!

— (Akşam)ı!

— Hayır!

— (Son Posta)yı!

— Hayır!

— Hiç gazete okumaz mısınız?

— Okurum.

— Ne okuyorsunuz öyleyse!

— Monşer, bu gazeteler beni tatmin etmiyor. Ben yalnız (Tan) okurum!

Bir iktisat kurbanı

İki ahbap arasında:

— Başıma gelenleri sorma, bira der... Geçenlerde, karıma, senin karının idareli olduğundan, tutumlu olduğundan tahsetmiştim. Hattâ, eskipekli elbiselerinden kıravatlar yaptığını da söylemiştim.

— Sana da kıravat yapılmağa mı başladı?

— Evet... Bana kıravat yapmak için, her hafta bir elbise eskitiyor!

Kadınlar arasında:

Bir konuşma!

Kadife perdelerin loşlandırdığı bir salonda takdim ettiler:

— Bay Ortac..

İnce uzun sigaralığını dudakları arasından çekerek beyaz dişlerini gösterdi:

— Anşante...

Ve öptürmek için elini uzatırken, üzüntüli bir Fransızca ile sordu:

— Alman mısınız?

— Hayır..

— İsveçli?

— Hayır.. Türküm!

— Türk.. Siz.. İsminiz hiç Türke benzemiyor da.. Ne demiştiniz?. Vayhortac.. Değil mi?

— Hayır, Bay Ortac.. Bay, bey demek.. Ortac da soy adım!

— Ha.. Evet.. İşittim bunu.. Şimdi bir Ankara modası çıkmış: Moğol ismi takmak!

— Yanlışınız var bayanım, dedim.. Moğol değil, Türk

Berber — Fena haber karıcığım, sana vadettiğim mantoyu alamıyacağım: Mektep talebesinin saçları kesileceği haberi yalanmış!

— Bayram hazırlığına başladınız mı?

— Evet, dün gece hafiften bir kavga ettik!.

ismi!.. Siz ne takdiniz?

— Oh, ben mi?. Babamın soy adı varmış: (Ak Ahmet) derlermiş.. Amma ben bunu pek banal buldum!

— Peki, ne yapacaksınız şimdi?

— Kolay.. Ufak bir retuşla kelime çok şık, çok güzel oluyor..

— Nasıl?

— (Ak)ı olduğu gibi bırakıyorum. (Ahmet)in de (h) sini kaldırıp (med)i (mad) yapıyorum.. Akamad oluyor. Nasıl Modern bir isim değil mi?. Hiç Asya kokusu yok.. Tam Avrupalı ismi!.

Ve bir kaç kere:

— Akamad.. Akamad.. Akamad!.

Diye tekrarladıktan sonra sordu:

— Siz nasıl buldunuz?.

— Güzel.. Yalnız ben sizin yerinizde olsam (Ahmet)in (h) sini silerdim amma, (med)ini (mad) yapmazdım..

— Neden?

— Akamet dersiniz size daha yakışacak..

— A.. Mersi.. Niçin?

— Oyle ya.. Memleketimizin bütün kızları sizin gibi olsalar, bütün Türk gençleri de akamete uğrarlar!

— Amma, bu (akamet) biraz (hakaret)e benzemiyor mu?

Maksadımı bilmeden bulmuştu. Gülümsedim:

— Benziyor.. Amma zarar yok, bu kadarcağına razı olun artık!

Çimdik

Han, hamam!

Geçen gün bay Mahmut, sporcu Zeki, Kemal Salih ve daha bir iki arkadaşla (Yemiş)teki (Pandeli)nin lokantasındaydı. Güle konuşa yemek yiyorlardı. Bal Mahmut seslendi:

— Pandeli getir senin şu elli katlı cennet taamından!

Bir tabağın içinde baklava ile börek arasında bir tatlı geldi. Üstünde bir küçük lüle nefis kaymak.. Bay Mahmut zevk ve iştahla yemeğe başladı. Her halile o kadar lezzet duyduğunu gösteriyordu ki Kemal Salih merakla sordu:

— Bay Mahmut, yediğin nedir?

Çatalı, bıçağı elinden bıraktı. Kürt şivesile cevap verdi.

— Vallahi bayım, ya han dur ya hamam!

Bu cevapta nükteyi sezemeyenlere şu fıkrayı anlattı:

Siirtli Memo, otuz sene gümrükte sırık hamallığı ettikten sonra memleketine dönmüş. Hemşehrileri etrafını almışlar. Boyuna sorarlarmış:

— Ula, Memo, İstanbulun nesi menşurdur!

Memo, görmüş geçirmiş bir adam tavrile şu kestirme cevabı vermişti:

— Hanu bir, hamamu iki!

Bu kalabalığa karışmış olan genç Hassonun bu söz kulağında küpe kalmış. Bir müddet sonra nesi var, nesi yok satıp savmış. Kemerine bir kaç mecidiye koyup İstanbul yolunu tutmuş. Memo nasıl olsa İstanbula varınca para kazanacağını umuyormuş. Fakat iş umduğu gibi çıkmamış. Zavallı Memo, öteye beriye baş vurmuş, fakat bir iş bulamamış. Kemerindeki bir iki mecidiye de bittikten sonra aç kalmış. Bir gün, iki gün dayanmış, üçüncü gün şaşkın, bitkin bir halde sallana sallana sokakta yürümeğe başlamış.. Karşısına bir ahçı dükânı çıkmış. Vitrinde etler, balıklar, tatlılar.. Memo burnunu camı yapıştırmış, yutkuna yutkuna yemekleri seyrederken içi geçmiş, oraya yığılıvermiş..

Dükkân sahibi, işin farkına varmış. Garsonlara emretmiş:

— Şu kaldırıma yıkılan adamı içeri getirin!

Garsonlar, Memonun koltuklaan-

dan yakalayıp içerdeki bir masanın başına oturtmuşlar. Lokanta sahibi sormuş:

— Nen var, hemşehri! Hasta mısın?

Memo, sesi titreye titreye cevap vermiş:

— Heç.. Gözlerim garardı, açım gardaş!

— Sürün şu tepsiyi önüne!

Bir tepsi baklavayı önüne dayamışlar. Memo, ömründe hiç yemediği bu nefis tatlıdan atıştırmıya başlamış. Bir baklava.. İki baklava.. Derken gözlerine fer gelmiş.. Dördüncü, be-

şincide dirilmiş. Belini doğrultmuş.

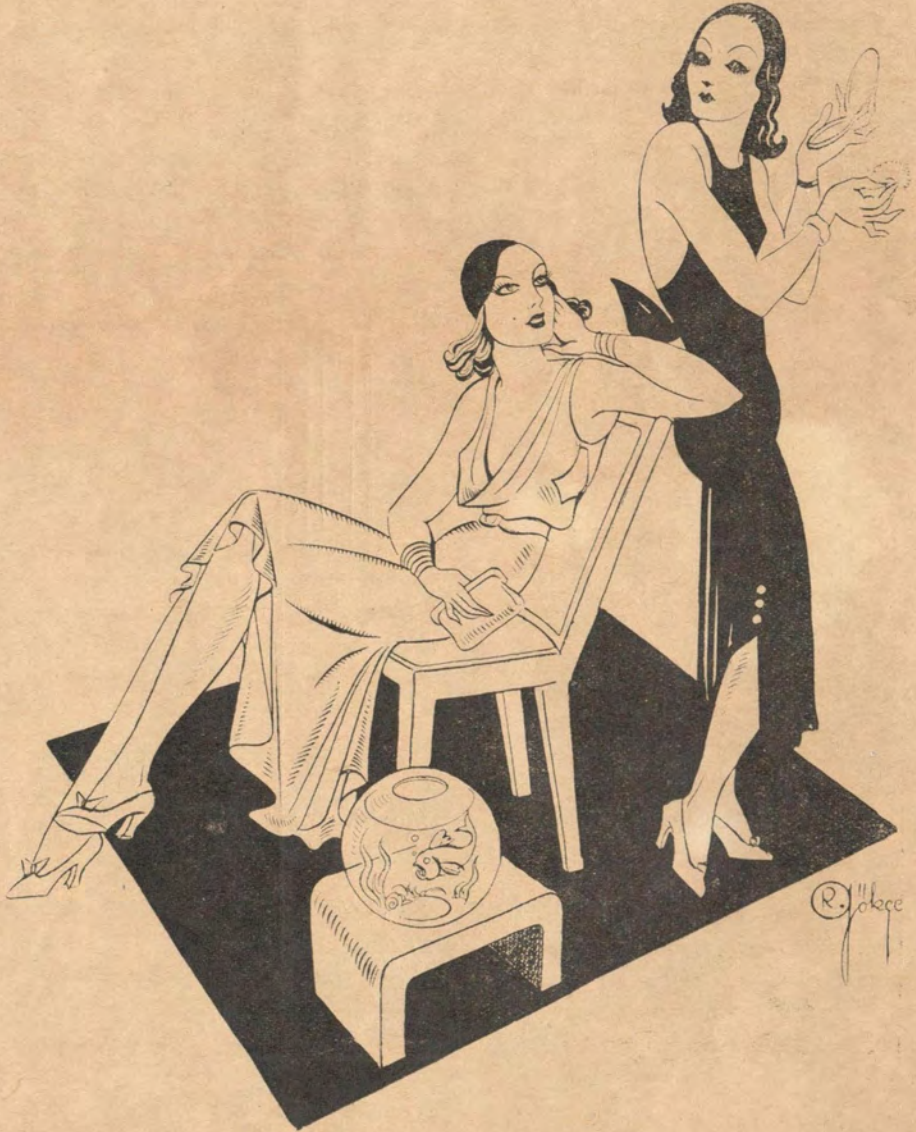
Yedikçe canlanarak, canlandıkça iştahı artarak tatlıları yuvarlamıya başlamış. Tezgâh yanında bıyık altından gülerek Memoyu seyreden lokanta sahibi sormuş:

— Hemşehri, bu yediğin nedir, biliyor musun?

Memo, ellerini masanın iki yanına dayamış, dudaklarının kenarındaki tatlıları dilile yalayarak şu cevabı vermiş:

— Vallaha, gardaş, ya handur, ya hamam!

Fiske

— Bayramlıklarını kime yaptıracaksın?
— Bir kömür tüccarına!

Fantezi:

Kışın Boğaziçi

Bu mevsimde hiç Boğaziçinde gezinti yaptınız mı?

Boğaziçinden maksadım, şehirle az çok bağlı olan Rumeli yakası değil, Usküdardan Anadolukavağına kadar uzanan, öksüz, garip Anadolu kıyısıdır.

Burası kışın, yazdan daha güzeldir. Yıkık yalılarını çerçeveleyen ulu ağaçlar, kiremitleri yer yer uçmuş çatılara kadar tırmanan kıpkızıl firenk asmaları, tepelerinin muti inhinalarile kayıkçılara, esen rüzgârların istikamecini gösteren yüce selvileri, üzerlerinde keçiler otlayan sarp yamaçları, kibar düşkün, şenlik yoksulu dereleri ve körfezleri insanda ayrı ayrı duygular uyandırır.

Boğazın bu mevsimde, denizi ölgün bir renk alır. Bu rengi, ben, aşkın iştiağını bütün bir ömür, tatmin etmeden çekmiş olan bir kadının mezarına yaklaştığı zamanki solukluğuna benzetirim.

Boğaziçi de, senelerden beri sanki böyle, buna yakın bir iştiağı ile muztarıptır. Kıyıları, suları asırlarca, milyonla, milyarlarca aşk maceralarına sahne olmuş, körfezleri, çayırıları, bahçeleri nice şen seslerle çınlamış, bülbülleri kıskandıran kadın cıvıltıları, mehtabı karanlık eden Çırağan âlemleri, şairleri coşturan, bestekârları çileden çıkaran bedîî güzelliklerle tarihe geçen bu kibar düşkününün halindeki elem, kışın büsbütün belli olur.

Denizin ortasına kondurulmuş bir hayal göstermeliği gibi duran Kızkulesinden, yarların arasına serpiştirilmiş bir avuç evden ve bir iki yanık kışladan ibaret Anadolukavağına kadar, boğazın her bucağında, birbirinden cazip, ayrı birer hususiyet bulursunuz.

Uskudar, mabetleri, minareleri, âbideleri ve bütün bunların arasında, tersine döndürülmüş, sathı yerde ve

ayakları havada cesim bir bilârdoyu andıran Selimiye kışlası size, tarihî bir faslını temsil ediyor gibi gelir.

Beylerbeyi, orucuna, namazına sadık, eski devre mensup mütekaiddinden bir devlet recülünün konağı imiş hissini verir.

Çengelköyü, çocukluğumun bostan, bahçe âlemlerini hatırlatır. Önünden geçerken, mütehassir burnuma mis gibi ayva, kızılçık, pişmiş mısır kakuları tüter. Yüzümde, silkiyen dutların serin temasını duyar gibi olurum. Kulağıma, bostan dolabının ezgin ve iç gıcıklayıcı, muttarit nağmeleri gelir. Gözlerim, sarı içli zerrinleri, altın rengi fulyaları, insanı baktıkça, dudağa ve şaraba susatan lâle tarlalarını arar.

Vaniköyü benim ana yurdumdur. Orada, babamı, çocukluk halile görüyorum gibi oluyorum. Sarı kâkülleri ve deniz mavisi gözleriyle kim bilir ne güzeldi?!

Kandilli hizasından geçerken, gözlerim bilâhtiyar yaşarır. Bir çok sevdiğilerim oradadır. Göksunun, Küçükşunun âlemleri, zevki, neşesi, eğlencesi, biraz gerideki selviliğin altında yatan muazzez vücutların hatıralarile karışmış, bir yığın halinde kalbimi eziyor sanırım.

Hisar, başı başına bir timsaldir. Eski Türk akıncılarının hamasetini, kahramanlığını teyit eden bu mütevazı âbidenin önünden hürmet ve huşu ile geçirim.

Kanlıca, Çubuklu, Paşabahçesi, Incirköyü, Beykoz..

Hepsi, Yahya Kemal'in her mısraı gibi, içinde birer cihan gizliyen, rengin kasideler, ilâhî şiirler gibi dururlar..

Boğaziçi, kışın daha güzeldir; çünkü hazindir. Hüznün verdiği güzellik, dünyada hiç bir şeyde bulunmaz.

E. E. TAUL

Hata etmiş!

Bir gün Süleyman Nazife, şair geçinen bir genci takdim etmişler. Us-tadın huzurunda bir kaç manasız şiir okumuş. Genci himaye eden ev sahibi:

— Nasıl? demiş.. Beğendiniz mi? Bu çocuk kendi kendisini yetiştirmiştir.

Nazif mutat dürüştüğüle, derhal:

— Hata etmiş!. Cevabını vermiş.

Kokusunu almış!

Sıksa bir köpek masalar arasında havayı koklaya koklaya dolaşıyor - du. Birdenbire bir masanın kenarına koştu ve gelen yemeğe hırsıyla bak - mağa başladı.

Garson gülüyordu:

— Yine Tekiri arıyor.

Müşteri hayretle sordu:

— Peki, ne diye burada arıyor?

— Siz, Tavşan ısmarladınız ya? Tekirin kokusunu aldı!

— Allah rızası için, beş kuruş..

— Yok..

— Yüz para..

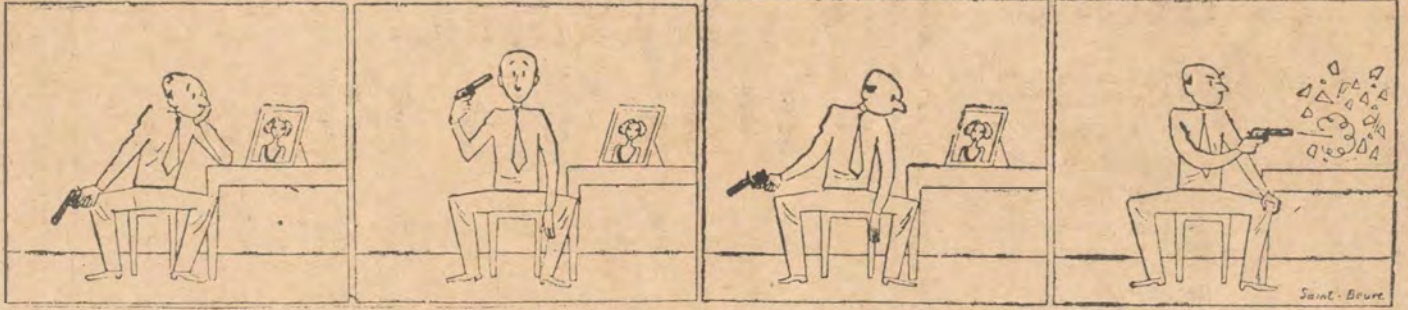
— Yok..

— Bir kuruş..

— Yok..

— E, ne duruyorsun?. Gel beraber dîlenelim!

Ecnebi Karikatürleri

Yazısız hikâye: Akıllı âşık

(Amerika karikatürü)

— Affedersiniz madam, iyi anlayamadım: (Giriniz) mi dediniz (girmeyiniz) mi?.

(İngiliz karikatürü)

— Nobel mükâfatını (Pirandelli) kazanmış diyorlar, doğru mu?

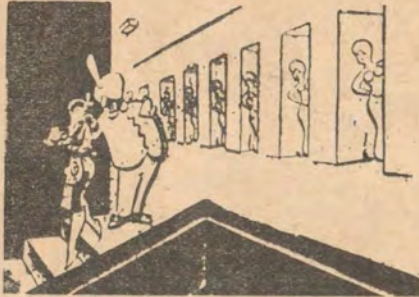
— Vallahi bilmem.. Bu sene at yarışlarına hiç gitmedim!.

(İtalyan karikatürü)

— Yemek yediniz mi matmazel?
— Hayır, henüz yemedim..
— Oyleyse allahasmaraldık!

(Çek karikatürü)

Mhrace balayı seyahatinde!

(İtalyan karikatürü)

**Yeni romanımız
Papel oğlu
Yılbaşı
Sayımızda başlıyor!**

— Ayol, ben size şaka yaptım: Pi-yano akort etmesini hiç bilmem!

(İngiliz karikatürü)

Yazısız hikâye: Az sadaka çok belâyı defeder!

(İtalyan karikatürü)

Tehlike!

Kış içinde yaz!

Havaların gayri tabiliğine dikkat ediyormusunuz?.. Kış içinde yaz günleri yaşıyoruz. Güneşli bir caddeden geçerken sırtımız ter içinde kalıyor. Sonra, belirsiz bir rüzgârla ansızın vücudumuzun ürperdiğini his ediyorumuz' İşte, sıhhatimiz için en büyük

Tehlike

Buna karşı tetik olmalıyız.

E. Neş'et

Kininlerinden kullananlar, böyle gizli soğuk almalara karşı adeta muaf sayılırlar.

Deposu : İstanbul, Ankara
caddesi No : 88

Meyus

olmayınız

Ademi iktidar ve halsizlik
sizi meys etmesin!
Hıfzıssıhha kaidelerini teşrik
etmekle

Seksülin

Tedavisi sizi çok memnun
edecektir.

Kutusu (200) kuruştur

BEŞİR KEMAL

MAHMUT CEVAT

Eczanesi; Sirkeci

Karaköy Eczanesi

Hüseyin Hüsnü

Karaköy caddesi No. 5

Yeni satın aldığım Karaköy Eczanesi bu muhitin mühim bir boşluğunu doldurmuştur. Karaköyden geçenler artık reçetelerini ve bütün sıhhi ve parfumeri ihtiyaçlarını her hususta kendilerini memnun edecek şekilde

Karaköy Eczanesinden Temin Edebilirler.

Göz hekimi

Doktor Sükrü Ertan

Hastalarını cumadan başka her gün kabul eder.

Adres : İstanbul, Ankara caddesi

İşte azizim,
herşeyin halisi
en iyisidir!

Ağrıları ve soğuk algınlığını geçirecek
bir ilaç isterken, daima bu sözleri hatırlayınız: Alacağınız mal, hakiki olmalı.

İsrarla

ASPIRİN

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur.

isteyiniz!

Sahibi ve Umumi Negriyat müdürü Yusuf Ziya

Gazetecilik ve Matbaacılık T. A. Ş.

Frigidaire

ELEKTRİKLİ OTOMATİK SOĞUK HAVA DOLABI

“Frigidaire,, yalnız gıdalarınızı taze tutmakla kalmaz, mid hastalıklarını meydana getiren mikropların da üremesine mani olur

Frigidaire'in girdiği eve hastalık uğramaz. Binaenaleyh yavrularınızın gürbüz ve sağlam olmasını istiyorsanız onları daima sıhhi ve taze gıda ile besleyin. Frigidaire işte bunu temin etmek için imâl edilmiştir.

BOURLA BİRADERLER VE ŞŞİ.

Istanbul - Ankara - İzmir